

LIBRIS

We know
books

**ROALD
DAHL**

Vrăjitoarele

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din limba engleză
de Adrian Oțoiu

arthur

Notă despre vrăjitoare	7
Bunica	12
Cum recunoști o vrăjitoare	25
Înălțimea Sa Marea Vrăjitoare	36
Vacanța de vară	50
Reuniunea	65
Pârpălită ca o vrăbioară	69
Soluția Șoricogenă cu Efect Întârziat	
<i>Formula 86</i>	81
Rețeta	92
Bruno Jenkins dispăre	102
Bătrânele	111
Metamorfoza	117
Bruno	123
Bună, bunico!	129
Șoarecele hoțoman	143
Domnul și doamna Jenkins fac cunoștință	
cu Bruno	154
Planul	162
În bucătărie	167
Domnul Jenkins și fiul său	189
Victoria	194
Inimă de șoarece	201
Avem de lucru!	208

Eu însumi am avut două întâlniri cu vrăjitoarele, iar asta până să împlinesc opt ani. Din prima am scăpat nevătămat, însă a doua oară n-am mai fost așa de norocos. Mi s-au întâmplat niște lucruri care te-ar face să urlai de spaimă numai citind despre ele. Dar n-am încotro. Adevărul trebuie spus. Faptul că mai sunt aici și că pot să-ți vorbesc (oricât de ciudat aș arăta...) se datorează numai și numai minunatei mele bunici.

Bunica mea e norvegiană. Norvegienii știu totul despre vrăjitoare, fiindcă Norvegia, cu pădurile ei negre și munții ei înghețați, e locul de unde se trag primele vrăjitoare. Părinții mei au fost și ei norvegieni, dar, pentru că tatăl meu avea treburi în Anglia, eu m-am născut și am trăit acolo și am început să merg la o școală englezescă. De două ori pe an, de Crăciun și în vacanța de vară, mergeam în Norvegia ca s-o vizităm pe bunica. Bătrâna, din câte înțelegeam eu, era singura rudă în viață pe care o mai aveam din partea ambilor părinți. Era mama mamei mele și o iubeam tare mult. Când eram împreună vorbeam fie norvegiană, fie engleză. Nu conta limba. Le vorbeam la

fel de bine. Și trebuie să recunosc că mă simțeam mai apropiat de bunica decât de mama mea.

La scurt timp după ce-am împlinit șapte ani, părinții mei m-au luat, ca de obicei, să-mi petrec Crăciunul la bunica din Norvegia. Și acolo s-a întâmplat: Într-o zi, mama, tata și cu mine mergeam cu mașina, pe o vreme cu polei, mașina noastră a derapat de pe șosea și s-a rostogolit într-o prăpastie. Părinții mei au murit. Eu eram bine prins cu centura pe scaunul din spate și m-am ales doar cu o zgârietură pe frunte.

N-am să povestesc ororile acelei după-amieze îngrozitoare. Încă mă mai trec fiori când mă gândesc la asta. În cele din urmă am ajuns în casa bunicii, cuibărit în brațele ei care mă țineau strâns, și am plâns împreună cât a fost noaptea de lungă.

— Ce-o să ne facem acum? am întrebat-o printre lacrimi.

— O să stai aici cu mine, a zis ea, și o să am grijă de tine.

— Nu ne întoarcem în Anglia?

— Nu, a răspuns ea. N-aș mai putea face asta. Poate sufletul meu se va duce în rai, dar oasele mele vor rămâne în Norvegia.

În ziua următoare, ca să încercăm să uităm marea nenorocire, bunica a început să-mi spună povești. Era o povestitoare grozavă și mă încânta tot ce-mi istorisea. Însă n-am fost cu adevărat captivat până ce n-a trecut

la subiectul vrăjitoarelor. Se pare că bunica era o mare expertă în aceste ființe și m-am lămurit că poveștile ei cu vrăjitoare, spre deosebire de restul, nu erau doar niște basme. Erau cu totul și cu totul adevărate. Erau la fel de adevărate ca Evanghelia. Erau parte din istorie. Tot ce-mi povestea ea despre vrăjitoare chiar se întâmplase, n-aveam decât să cred asta! Și ceea ce-i mai rău – *mult mult* mai rău – e că vrăjitoarele încă sunt printre noi. Sunt peste tot în jurul nostru, n-aveam decât să cred și asta.

— E adevărat ce spui, bunico? *Într-adevăr și adevărat?*

— Dragul meu, a spus ea, n-o să reziști mult în lumea asta dacă nu știi să dibuiești o vrăjitoare când o vezi.

— Dar mi-ai zis că o vrăjitoare arată ca orice femeie, bunico. Și atunci cum să le dibuiești?

— Trebuie să mă asculți, mi-a spus bunica. Ține minte tot ce-ți spun! Iar după asta, nu-ți rămâne decât să-ți faci cruce, să te rogi Domnului și să speri că totul va fi bine.

Ne aflam în camera cea mare din casa ei din Oslo și eram gata de culcare. Perdelele nu erau niciodată trase în casa aceea, iar pe fereastră vedeam fulgi uriași așternându-se încet peste lumea de-afară, întunecată ca smoala. Bunica e foarte bătrână și zbârcită, iar trupul ei mare și gras era înfolfit în dantelărie cenușie. Ședea maiestuosă în fotoliu, umplându-l cu totul. Nici măcar un șoricel n-ar mai fi încăput lângă ea. Iar eu, un copil de șapte ani, îmbrăcat în pijama, cămașă de noapte și papuci, ședeam ghemuit pe podea, la picioarele ei.

— Juri că nu râzi de mine? o tot întrebam. Juri că nu te prefaci?

— Ascultă, mi-a spus ea, eu cunosc cel puțin cinci copii care pur și simplu au dispărut de pe fața pământului și n-au mai fost văzuți niciodată. Au fost prinși de vrăjitoare.

— Cred că doar vrei să mă sperii, i-am spus.

— Nu. Încerc să mă asigur că n-o să pățești același lucru, mi-a spus. Țin la tine și vreau să rămânem împreună.

— Spune-mi despre copiii care au dispărut, am rugat-o.

Bunica mea e singura bunică pe care-o știu că fumează trabuce. Și-a aprins unul, de data asta un trabuc lung și negru, mirosind a cauciuc ars.

— Primul copil pe care eu îl știu și care a dispărut, a spus ea, se numea Ranghild Hansen. Pe când avea cam opt ani Ranghild se juca pe pajiște cu sora ei mai mică. Mama lor care cocea pâine în bucătărie a ieșit afară să ia puțin aer. „Unde-i Ranghild?“ a întrebat ea. „S-a dus cu tanti aia înaltă“, i-a răspuns surioara. „Care tanti înaltă?“, a întrebat mama. „Tanti aia înaltă cu mânuși albe“, a zis surioara. „A luat-o pe Ranghild de mână și a dus-o cu ea.“

— Ei bine, a încheiat bunica, nimeni n-a mai văzut-o pe Ranghild vreodată.

— Dar n-au căutat-o? am întrebat.

— Au căutat pe kilometri în jur. Toată lumea din oraș s-a implicat, însă n-a fost de găsit.

— Și cu ceilalți patru copii ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Și ei au dispărut la fel ca și Ranghild.

— Dar cum, bunico? Cum au dispărut?

— De fiecare dată, chiar înainte ca totul să se întâmple, era văzută în afara casei o doamnă ciudată.

— Bine, dar cum au dispărut?

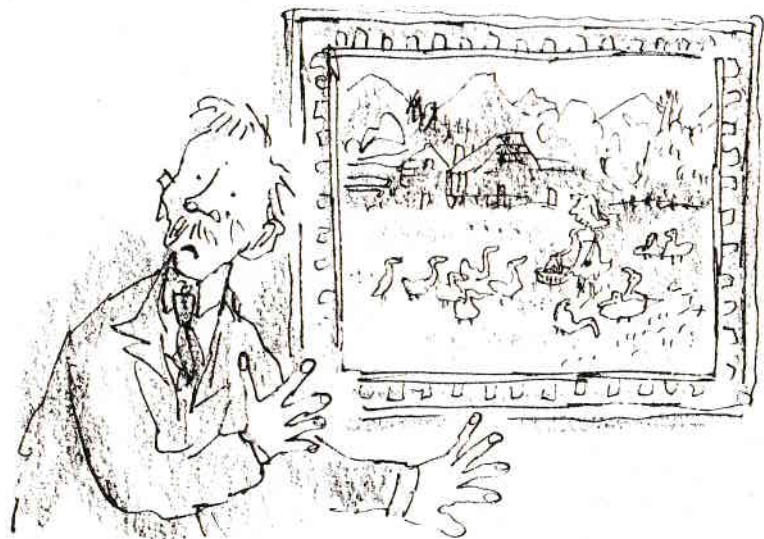
— Al doilea caz a fost foarte ciudat, a spus bunica. Era o familie numită Christiansen. Locuiau în Holmenkollen

LBRIS

We know
books

și în camera de zi aveau un tablou în ulei de care erau tare mândri. În tablou se vedeau niște rațe în curtea înverzită. Nu era nimeni în tablou, doar cârdul ăla de rațe în curtea înverzită și, în spate de tot, casa lor. Era un tablou mare și tare drăguț. Ei bine, într-o zi, fiica lor Solveg s-a întors de la școală mâncând dintr-un măr. A povestit că i-l dăduse pe stradă o doamnă simpatică. În dimineața următoare Solveg nu mai era în patul ei. Părinții au căutat-o pretutindeni, dar n-au găsit-o nicăieri. Apoi, dintr-odată, tatăl a strigat: „Uite-o! Uite-o pe Solveg cum hrănește rațele!” Și a arătat către tablou. Să nu-ți vină să crezi: Solved era acolo, în tablou! Stătea în curtea aia și hrănea rațele cu mâncare

dintr-un coș. Tatăl s-a năpustit la tablou și a încercat s-o atingă. În zadar! Fetița era doar o parte a tabloului, niște vopsea pictată pe o pânză.

— Dar tu, bunico, tu chiar ai văzut tabloul ăla cu fetița în el?

— De multe ori, a răspuns bunica. Iar lucrul cu adevărat ciudat era că micuța Solveg își tot schimba locul în tablou. Într-o zi era în casă și-i zăreai chipul privind pe fereastră. În altă zi, era în partea stângă a tabloului, ținând o rață în brațe.

— Ai văzut-o mișcându-se în tablou, bunico?

— Nu. Nimeni n-a văzut-o mișcându-se. Oriunde se afla – că era afară hrănind rațele, că stătea înăuntru privind pe geam – rămânea totdeauna nemișcată, doar o imagine pictată în ulei. Foarte ciudat, murmură bunica. Foarte ciudat, într-adevăr. Și ce era cu atât mai ciudat e că, pe măsură ce treceau anii, ea tot creștea, acolo în tablou. După zece ani, fetița devenise o fată tânără. După treizeci de ani, era o femeie între două vârste. Apoi, dintr-odată, la cincizeci de ani după ce-a început toată povestea, ea a dispărut cu totul din tablou.

— Vrei să spui că a murit? am întrebat eu.

— Cine știe? mi-a răspuns bunica. Se întâmplă tot felul de lucruri misterioase în lumea vrăjitoarelor.

— Până acum mi-ai povestit de doi copii, i-am spus. Al treilea copil ce-a pățit?

— Păi, al treilea era o fetiță pe nume Birgit Svenson, mi-a răspuns bunica. Locuia chiar peste drum de noi. Într-o zi au început să-i crească pene pe tot corpul. Peste o lună se transformase într-o ditamai găina albă. Ani de zile după aceea, părinții au ținut-o într-o poiată din grădină. Era o găină ouătoare.

— Ce culoare aveau ouăle?

— Cafenii, a spus bunica. Cele mai mari ouă pe care le-am văzut în viața mea. Maică-sa făcea omletă din ele. Delicioase mai erau!

Am ridicat ochii către bunica. Ședea acolo, pe tronul ei, ca o regină de demult. Ochii ei cenușii-brumării păreau să privească la ceva aflat hăt departe. În clipa aceea, singurul lucru real părea să fie trabucul, iar fumul care ieșea din el i se învoldura în jurul capului în rotocoale albăstrii.

— Deci fetița care s-a prefăcut în găină n-a dispărut? am întrebat.

— Nu, Birigit n-a dispărut. A trăit mulți ani făcând ouă de-alea cafenii.

— Păi, ziceai că toți copiii au dispărut.

— M-am încurcat, a recunoscut bunica. Îmbătrânesc. Nu mai țin minte totul.

— Și ce s-a întâmplat cu al patrulea copil? am întrebat.

— Al patrulea era un băiat numit Harald, a zis bunica. Într-o dimineață, pielea lui s-a făcut cenușiu-gălbejie. Apoi a devenit tare și zbârcită precum coaja unei nuci. Până seara, băiatul s-a transformat într-o piatră.

— Piatră? m-am mirat. Adică piatră piatră?

— Granit, a spus ea. Dacă vrei, te duc să-l vezi. Încă-l mai țin ai lui în casă. Stă pe hol, ca o statueta de piatră. Își sprijină musafirii umbrelele de el.

Cu toate că eram mic, nu eram gata să înghit tot ce-mi spunea bunica. Totuși, vorbea cu o așa convingere și seriozitate, fără urmă de zâmbet pe față, fără vreun licăr în colțul ochiului, încât nu mai știam ce să cred.

— Continuă, bunico, i-am spus. Ai zis că au fost cu totul cinci copii. Ce s-a întâmplat cu ultimul?

